

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 4C/48/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114207039
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1114207039.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudcom Mgr. Adelou Unčovskou v právnej veci navrhovateľa: V. Q., D. K. XX, XXX XX D. proti odporcovi: K. Q., D. Š. X, XXX XX D., o výživné na plnoleté dieťa, takto

r o z h o d o l :

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi 600,- Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh zamieta.

Navrhovateľovi sa nepriznáva náhrada trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným súdu dňa 06.03.2014 sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu povinnosťou prispievať na výživu navrhovateľa sumou 300,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku. Na pojednávaní konanom dňa 13.04.2015 navrhovateľ uviedol, že žiada výživné od podania návrhu do ukončenia štúdia.

Svoj návrh odôvodnil tým, že bol študentom N. F. N. C. Š. C. D., pričom od augusta 2013 po nezhodách s matkou, ktorá je v konaní odporkyňou sa začal živiť sám. Svoje potreby súvisiace so štúdiom riešil formou študentských brigád, pričom ho jeho otec taktiež finančne podporoval. Občasný príjem z brigád vo výške cca 40,- Eur mesačne nepostačoval na jeho výživu a okrem nepravidelných darov od zvyšku rodiny nemal iný príjem.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi - rodný list navrhovateľa, potvrdenia o štúdiu navrhovateľa, potvrdenia o príjme odporkyne, čestné prehlásenie, e-mailová komunikácia zo dňa 18.07.2014, výsluchom svedka - otca navrhovateľa, obsahom spisov tunajšieho súdu sp.zn. 10C 90/2010 a 9C 90/2011, na základe ktorých ustálil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ je plnoletým dieťaťom matky (odporkyne) K. Q. a otca N. Q.. Manželstvo rodičov navrhovateľa bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 10.12.2013, č.k. 9C 90/2011-130, pričom bola súdom schválená dohoda rodičov o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému P. Q., na základe ktorej sa maloletý zveril do osobnej starostlivosti otca a matka sa zaviazala na platenie výživného vo výške 33,- Eur mesačne. Rozsudok v časti rozvodu a schválenia rodičovskej dohody nadobudol právoplatnosť dňa 07.02.2014.

Predchádzajúce konanie o návrhu na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností vedené pred tunajším súdom, sp.zn. 10C 90/2010 bolo zastavené uznesením zo dňa 14.03.2011, právoplatným dňa 29.04.2011 z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľom.

Z potvrdení N. C. Š., F. N. C. D. zo dňa 20.11.2014 súd zistil, že navrhovateľ bol študentom denného štúdia na uvedenej škole od 19.09.2011 do 20.10.2013 (nadobudnutie platnosti dekrétu o vylúčení zo štúdia) a od 05.11.2013 do 31.08.2014 (zanechanie štúdia).

Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o rodine") plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 92 ods. 3 zákona o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

Podľa § 92 ods. 4 zákona o rodine pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 92 ods. 5 zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Je nepochybné, že vyživovacia povinnosť rodičov k svojim deťom trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, teda aj po dosiahnutí ich plnoletosti. V danom prípade preto vyživovacia povinnosť odporkyne voči navrhovateľovi trvala do času, kým navrhovateľ bol študentom denného štúdia na vysokej škole, nakoľko nepretržitá príprava na povolanie formou denného štúdia vylučuje schopnosť dieťaťa sa samostatne živiť. Vyživovaciu povinnosť potom možno v tomto smere časovo ohraničiť do 31.08.2014, kedy navrhovateľ zanechal štúdium na vysokej škole, pričom z vykonaného dokazovania nevyplývali žiadne okolnosti, ktoré by mu bránili nájsť si zamestnanie a zabezpečiť si živobytie. Napokon, sám navrhovateľ žiadal priznať výživné do ukončenia štúdia a uviedol, že od novembra 2014 je zamestnaný. Spornou bola otázka či bolo zabezpečené výživné navrhovateľa od podania návrhu do konca augusta 2014 a v akom rozsahu. Z výsluchu účastníkov ako aj svedka vyplynulo, že navrhovateľ spolu s matkou bývali v byte na Š. B.. X C. D. o výmere asi 92 m² a po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (rodičov navrhovateľa), ktoré nasledovalo po ich rozvode, odporkyňa získala byť v rovnakom vchode bytového domu s rozlohou asi 29 m², kam sa však už navrhovateľ nenasťahoval. Na základe výsluchu účastníkov konania súd ustálil, že navrhovateľ zdieľal spoločnú domácnosť s matkou do mája 2014, keď sám navrhovateľ uviedol, že si nepamätá, kedy presne sa odsťahoval z pôvodného bytu matky a otca, či v polovici alebo koncom apríla, pričom matka tvrdila, že syn sa odsťahoval 05.05.2014, kedy otec navrhovateľa vymenil na pôvodnom byte zámok. Pokiaľ ide o výživné v tomto období, teda v období, kedy navrhovateľ a odporkyňa žili spolu v jednej domácnosti, súd dospel k záveru, že v konaní navrhovateľ nepreukázal, že odporkyňa nezabezpečovala výživu navrhovateľa, keďže mu poskytovala ubytovanie a je dôvodný predpoklad, že aj ostatné potreby (ako je strava, ošatenie a pod.), pričom navrhovateľ nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by tento predpoklad (ako aj tvrdenie matky o zabezpečení všetkých potrieb) vyvrátili. Súd sa teda zaoberal iba výživným za obdobie od mája do augusta 2014, kedy navrhovateľ nebýval s matkou v spoločnej domácnosti. Je potrebné skonštatovať, že vyživovacia povinnosť matky v tomto období trvala a že matka sama potvrdila, že v tomto období so synom nekomunikovala a nebola v kontakte. Je preto zrejmé, že navrhovateľovi patrilo za predmetné

obdobie výživné, súd však pri určení jeho výšky prihliadol na viaceré okolnosti, ktoré vyšli najavo v konaní. Predovšetkým prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľ dobrovoľne opustil domácnosť matky (i keď po údajných nezhodách s matkou a jej priateľom), pričom matka alebo otec (táto skutočnosť bola sporná, avšak nepodstatná pre vyhodnotenie merita veci) zabezpečili pre syna náhradné bývanie (s mesačným nájomným asi 100,- Eur) ako aj brigádnickú činnosť s mesačným príjmom približne 300,- Eur. Okrem uvedeného, školné zabezpečovala ostatná rodina, pričom navrhovateľ mal k dispozícii prostriedky z občasných finančných darov rodiny. Nie je možné prehliadnuť skutočnosť, že navrhovateľ sa mohol sám svojim správaním spolupodieľať na vzniknutej situácii a zhoršených vzťahoch v rodine, keď aj svedok (otec navrhovateľa) potvrdil, že so synom nekomunikoval určitý čas, nebol s ním v kontakte (a teda tiež nezabezpečoval výživné na neho) až do času, kým sa mu syn neospravedlnil. Súd prihliadnuc na uvedené skutočnosti určil výšku výživného na 150,- Eur mesačne, berúc do úvahy súčasný mesačný príjem odporkyne vo výške 400,- Eur a jej ďalšiu vyživovaciu povinnosť vo výške 33,- Eur, pričom v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by odporkyni v období, za ktoré súd priznal výživné, bránili zamestnať sa a mať príjem. Výšku výživného súd považoval za primeranú s ohľadom na inak zabezpečený príjem navrhovateľa s tým, aby bolo zrejmé, že povinnosť platiť výživné bola u matky daná, na druhej strane však, aby sa nemohlo javiť uplatnenie tohto práva voči rodičom využitím nepriaznivej situácie v rodine a z toho vyplývajúcich zhoršených vzťahov medzi účastníkmi konania.

Súd vzhľadom k vykonanému dokazovaniu vyhovel návrhu čiastočne a zaviazal odporkyňu na zaplatenie sumy 600,- Eur, ktorá predstavuje výživné za obdobie máj až august 2014 v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu ju nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava I, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O. s. p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205, ods. 2 O. s. p. Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že účastník svoju povinnosť uloženú týmto rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti nesplní dobrovoľne, môže byť podaný návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.